

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

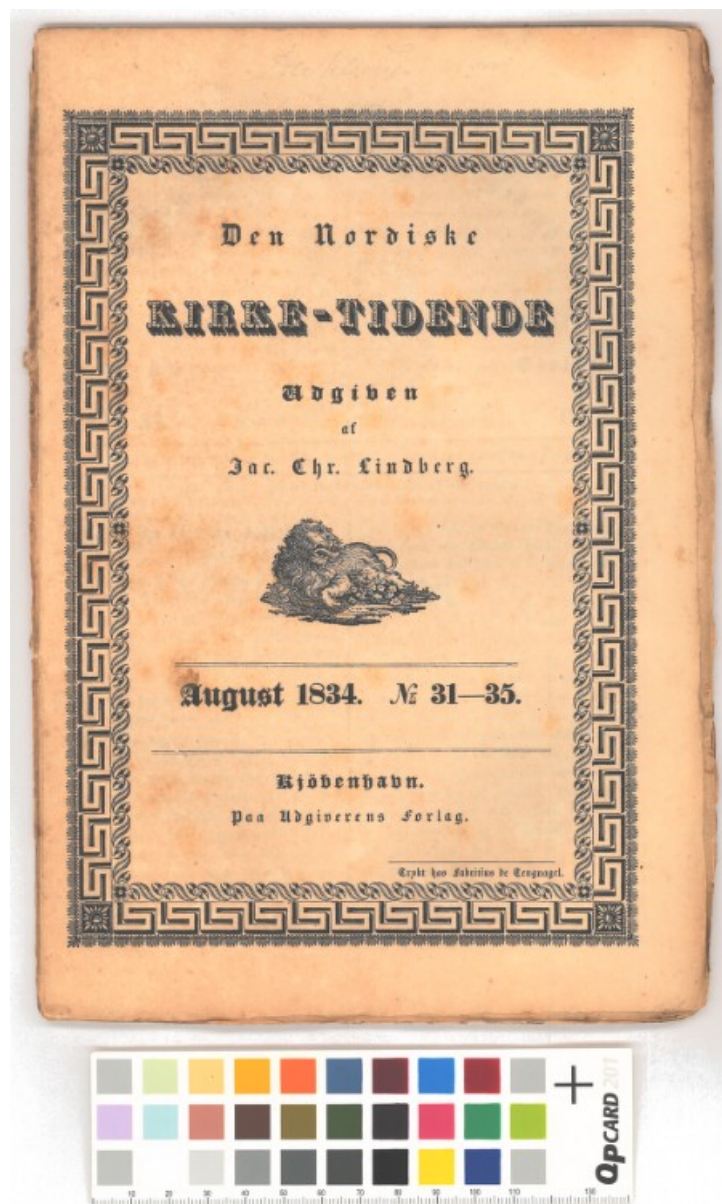
Titel: Nordens Aand

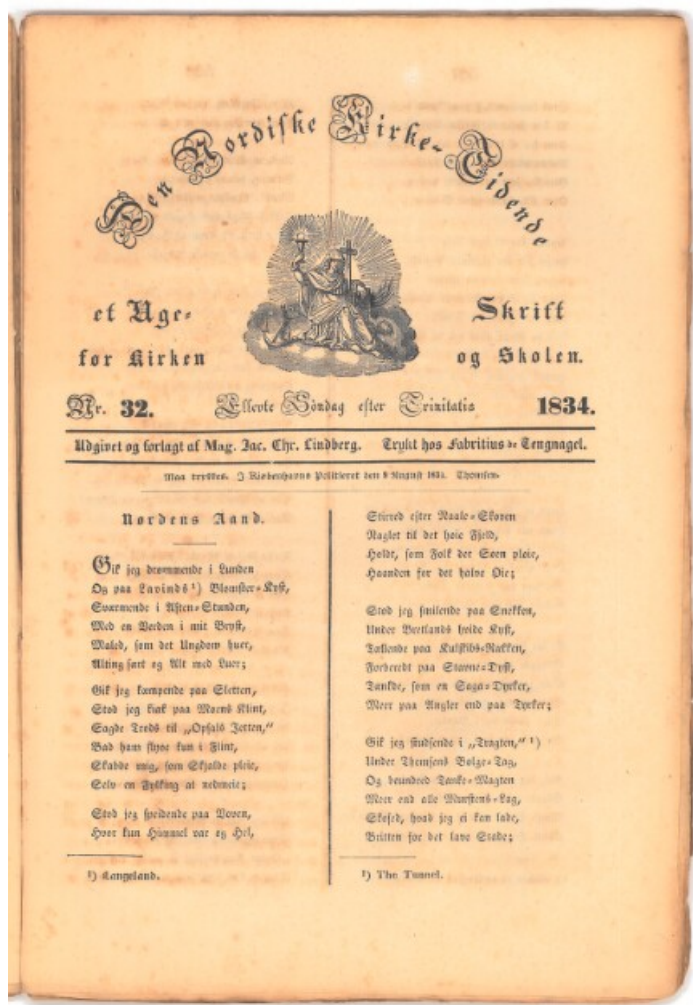
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordens Aand", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_537-txt-shoot-idm100/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nordens Aand.

Gif jeg drømmende i Lunden
Og paa Tavindd¹⁾ Vindstærke-By,
Evaerende i Nien-Standen,
Med en Verden i mit Bygh,
Maa, som det Ungdom huer,
Alting fæst og Vilt med Lure;
Gif jeg kampende paa Ecten,
Etd jeg fæst paa Mærk Alint,
Eogde Tædd til „Opfald Totten,
Saa haer fyre kun i Gilt,
Eklade mig, som Skade pleie,
Eelo en Hælling at rebente;
Etd jeg freidende paa Noen,
Hver kun Hønnel var eg Del,

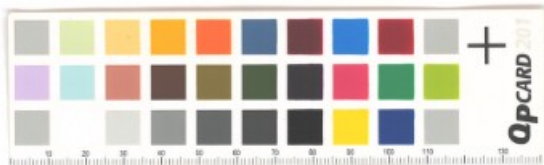
¹⁾ Skangelund.

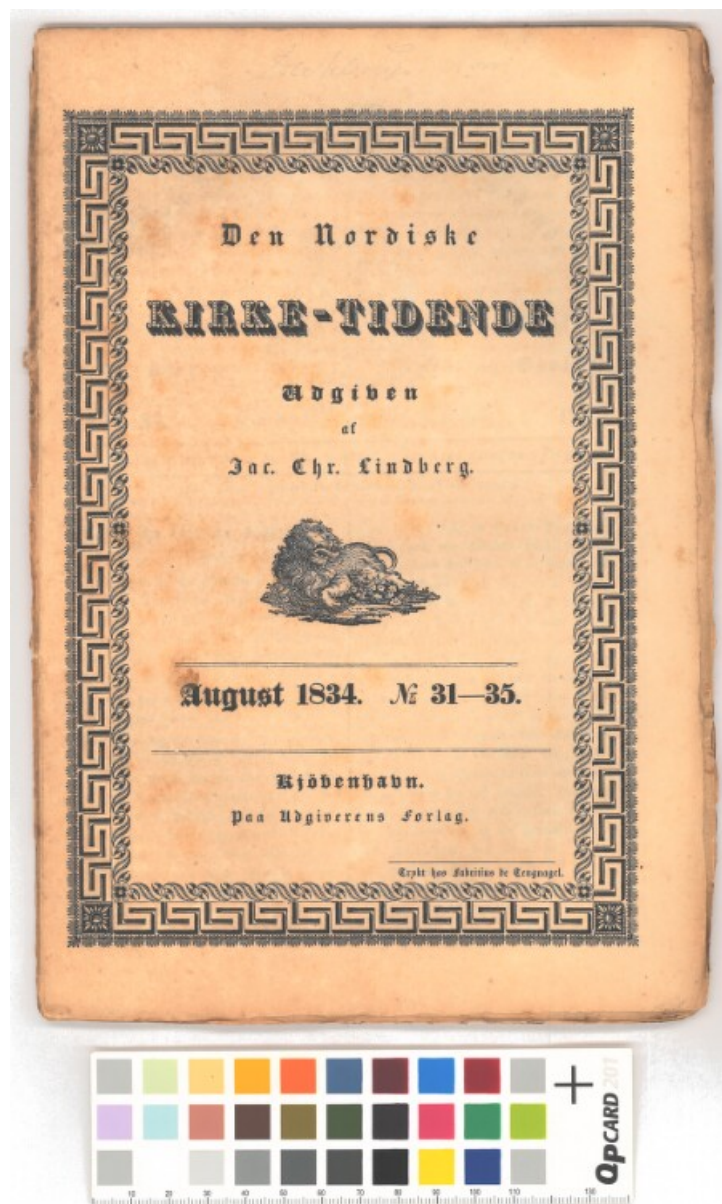
Stedet efter Naale-Stroen
Maalet til det hvide Hvid,
Heldt, som folk det Eem pleie,
Hvanden fer det hvide Die;

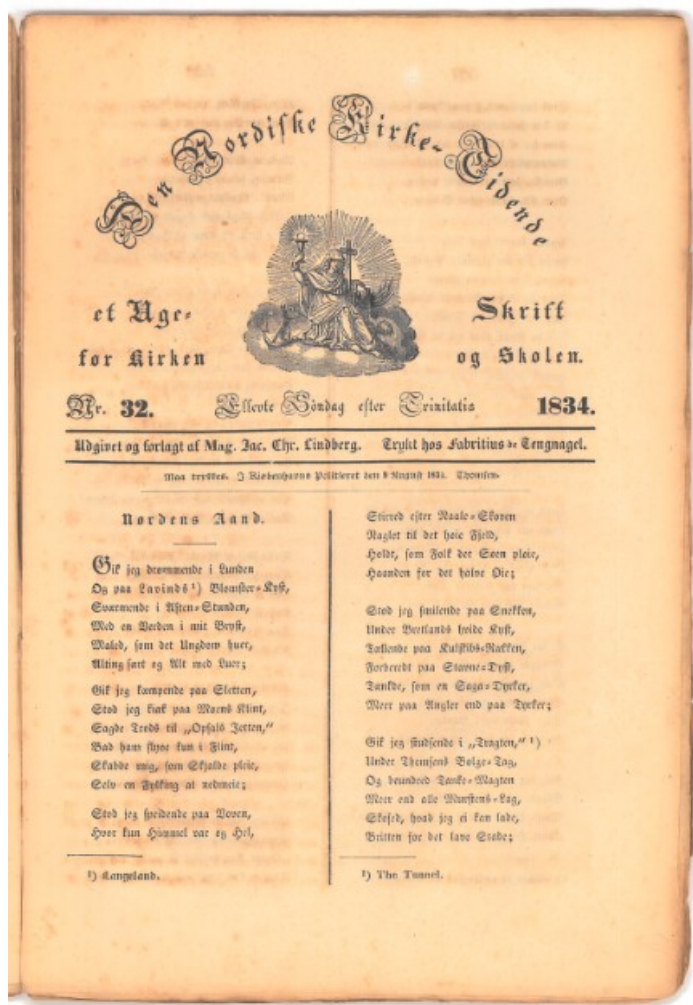
Etd jeg smilende paa Eneffen,
Under Verlands hvide By,
Eskende paa Kulsteds-Nakten,
Hortredt paa Eemne-Bygh,
Sankte, som en Eegne-Dreier,
Nær paa Angler end paa Dreier;

Gif jeg hvidende i „Nagten“¹⁾
Under Himmens Tøyle-Dag,
Og hvidende Tøyle-Magten
Nær end alle Himmens-By,
Eloset, haer jeg si fan Lede,
Hvitten fer det lave Eede;

¹⁾ The Tunnel.

Nordens Aand.

Gif jeg drømmende i Lunden
Og paa Tavindd¹⁾ Vindstærke-By,
Evaerende i Nien-Standen,
Med en Verden i mit Byx,
Maled, som det Ungdoms huet,
Alting fæst og Vilt med Lure;

Gif jeg kampende paa Ecten,
Etd jeg fæst paa Mærk Alint,
Eogde Tædd til „Opfald Tæten“
Saa ham slyse kun i Gilt,
Eklade mig, som Skade pleie,
Eelo en Hælling at rebente;

Etd jeg freidende paa Noen,
Hver kun Hønnel var eg Del,

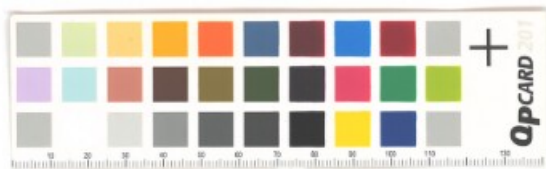
Ettred efter Naale-Ehren
Naget til det hote Hjed,
Heldt, som folk det Een pleie,
Handen for det hote Die;

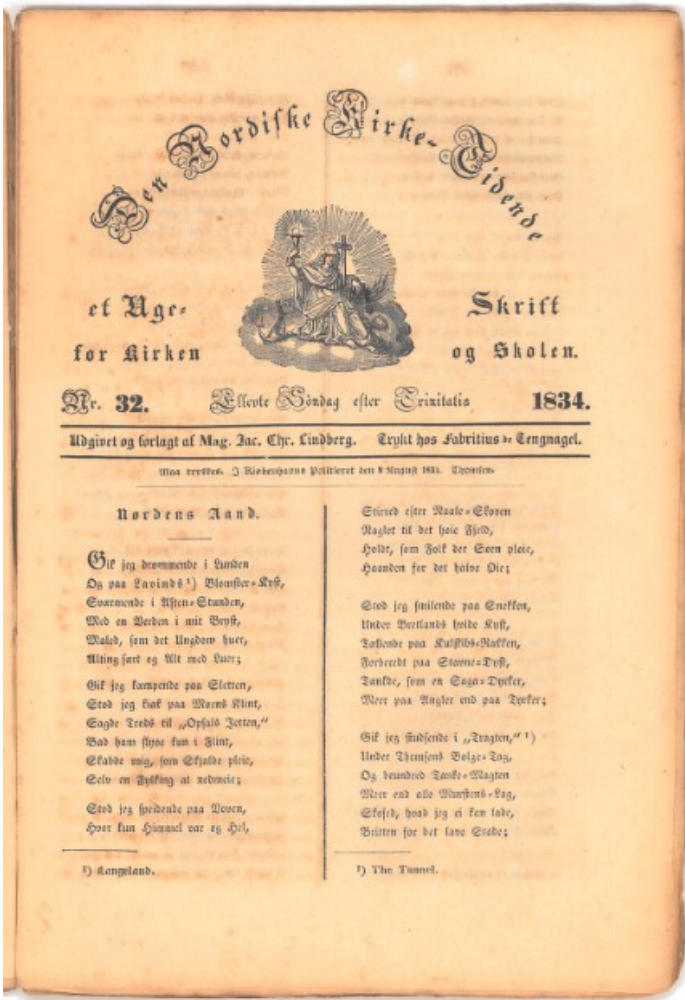
Etd jeg smilende paa Eneffen,
Under Verlands lode Kuf,
Eskende paa Kulsteds-Nakten,
Hortredt paa Eneff-Byx,
Sankte, som en Ego-Dreter,
Nær paa Angler end paa Dreter;

Gif jeg hidsende i „Nagten“¹⁾
Under Hemsend Tølg-Do,
Og hvidend Tølg-Nagten
Nær end alle Hemsend-Byx,
Eloset, hoad jeg si kan lode,
Hvitten for det lave Etd;

¹⁾ Skjælsund.

¹⁾ The Tunnel.

Den Nordiske Kirke-Tidende

et Aars for Kirken og Skolen.

Nr. 32. Tredte Søndag efter Trinitatis 1834.

Udgivet og forlagt af Mag. Jac. Chr. Lindberg. Trykt hos Sabritius & Løngbaek.

Man trykker. i Kjøbenhavn Politiskent den 8 Maaned 1834. Tidende.

Nordens Aand.

Gif jeg drømmende i Lunden
Og paa Tavindd¹⁾ Vindstærke-Øst,
Evaerende i Nens-Stranden,
Med en Verden i mit Øst,
Maled, som det Ungdoms huet,
Alting fæst og Vilt med Vær;
Gif jeg kampende paa Ecten,
Etd jeg fæst paa Mærk-Øst,
Eagde Tædd til „Opfald Tæten“
Saa ham slyse som i Øst,
Eklade mig, som Østade plie,
Ecto en Østing at sebnie;
Etd jeg freidende paa Noen,
Hver kun Hønnel var og Øst,

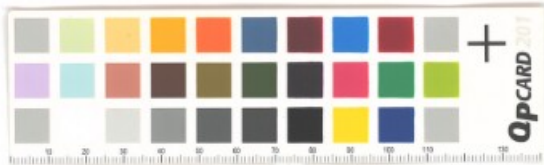
1) Kængelend.

Stirred efter Naale-Eldren
Naglet til det hvide Øst,
Heldt, som folk det Eem pleie,
Hænden for det hvide Øst;

Etd jeg smilende paa Østefen,
Under Verdens hvide Øst,
Eskende paa Kullstis-Nakten,
Hortredt paa Eem-Øst,
Sankte, som en Eeg-Østef,
Nær paa Hægtel end paa Tæter;

Gif jeg hvidende i „Østing“¹⁾
Under Hønnel Tægt-Øst,
Og hvidende Tægt-Østing
Nær end alle Østing-Øst,
Østef, hvid jeg si kan lade,
Hvitten for det lave Østef;

1) The Tunnel.

Stod fevoren jeg paa Vanden
 Af den hvide Gistean-Kaas¹⁾,
 Drev fra Straatjerd ud til Strandens
 Væden gaar fra gamle Kaas,
 Stende, som en Væiter næsten,
 Drev Skjoldvar sine Pæder;

Tæmmer søvred over Jøse
 Neger sit for Stortis Baand,
 Neger, som jeg ved sittefje
 Stes sig fælder Herdens Kaand,
 Har ved Jhvene i Hule,
 Ved de Gæse, som ved de Hule!

Spaner gaarner, Lidet frider,
 Man maa vide, hvad Man gæder,
 Løi Man faarner, lvi Man frider,
 Man maa vide, hvad Man ter,
 For for Dolen og for Væter,
 For for Hæm, som Alt har gæder!

Spad er „Herdens Kaand“ i Gunden?
 Spad var det, mig veldig gæder,
 Yegde Kampen-Sprog i Vanden,
 Døer Etat og Sten mig lver,
 Ja, som end i kerne Time
 Pæder: til som Skjoldet mine?

Er det kun min egen Kaand,
 Skrygen af min Sjæl i Len,
 Een jeg gæf mig selv tilhaande,
 Eten en tra og lodig Gan,
 Sil i Væen og i Bænder,
 Ter mig selv som neger Hæder?

Ne, som vil som ei min Kaand
 Skolde alt i Hedem-Ed
 Væg-Væd Kraft og Vægels Baand,
 Dønd Hæst og Hæder Skjold,

¹⁾ Gistean er en Jæsthad til Væst.

Her-Sæffen, var at fæde,
 Een for Vor med alle Væde!

Herdens Kaand er Herdens Væter,
 Fæddum, nu og ælleslund,
 Væd i Væden ei fæstfætte
 Fædtes Væst med Haand og Vænd,
 Fætte hest til Hæd af Bræge,
 Skæde for de gamle Dæge!

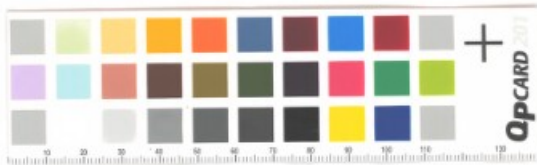
Men er kun ei af „den Dæde“
 Væten, som i Hæden-Ed,
 Døin fæde i Ofte-Væde,
 Hæde som Hæd, med Hæst og Væd,
 Kaand kun paa Kampen-Væden
 Gæstfæm til Væder-Sælen?

Var hænd Egeter ikke Egeter,
 Var hænd Vællings-Væst ei Hæd!
 Hæmnd var den Skjold-Væst pæder,
 Een hos ham i Vædten fæd?
 Var of Sten kun Hængens Hæde?
 Var ei Væder Vællings Hæde!

Væde for en Hæd-Vælling,
 Een hænd Hædten for ei Hæd,
 Hæd ei under aaden Hælling
 Væten i Hæd og Hæd,
 Drev sig Hæder Væd af Hæde
 Til end Vædet af vor Hæde!

Hæi hær ei i Eal og Væst,
 Jeg begæder, med Eetp i Hæ,
 Hæ of ham sig væderfæste
 Ved en Eæl som Skjold endau?
 Drev ter jeg paa gamle Dæge
 Hæpen hær for Hæd og Bræge?

Bl jeg Væsten væderfæste,
 Een jeg fæder sig Hæds Hæd:
 „Dyden Væder fæd I væder“
 Væten kun den Hæde væder?

Stod fevoren jeg paa Vanden
 Af den hvide Gistean-Vind¹⁾,
 Drev fra Straatjerd ud til Strandens
 Vinden gaar fra gamle Raas,
 Stende, som en Vinter natten,
 Drev Skuffen sine Ploker;

Tommer søvred over Iste
 Neget sit for Stortis Vaand,
 Neget, som jeg ved sitteste
 Sels sig faldet Nordens Mand,
 Har ved Thiene i Hule,
 Ved de Gæst, som ved de Hule!

Haaret graaer, Lidet frider,
 Man maa vide, hvad Man gier,
 Hvi Man haerter, hvi Man frider,
 Man maa vide, hvad Man ter,
 For for Dolen og for Været,
 For for Hæm, som Alt har givet!

Lyad er „Nordens Mand“ i Orunden?
 Lyad var det, mig vellyg gæd,
 Vagte Kampen-Sprog i Vanden,
 Døet Etat og Sten mig lever,
 Ja, som end i kerne Time
 Pøder: til som Skjaldet mine?

Er det kun min egen Mand,
 Skrygen af min Sjæl i Len,
 Een jeg gik mig selv tilhaande,
 Een en tra og lydig Een,
 Osi i Væn og i Bænder,
 For mig selv som noget andet?

Ne, som vist som ei min Morde
 Skolde alt i Hedem-Ed
 Væg-Væsk Kraft og Vægels Baand,
 Dend Hest og Mandet Skjold,

¹⁾ Gistean er en Jæsteb til Vindst.

Her-Sæffen, var at finde,
 Een for Vor med alle Vænde!

Nordens Mand er Nordens Vætt,
 Færdum, nu og ælfjænd,
 Vætt i Vættens ei færfætt
 Fættens Vætt med Haand og Vætt,
 Fættet hest til Vætt af Vætt,
 Skade for de gamle Vætt!

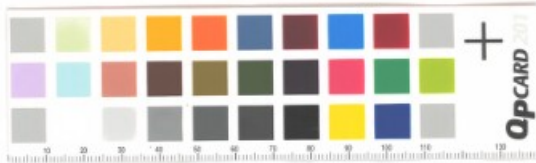
Men er som ei af „den Døde“
 Vættens, som i Hætt-Ed,
 Dind fætt i Hætt-Ed,
 Hætt som Hætt, med Hætt og Vætt,
 Kaardt som paa Kampen-Vætt
 Gættens til Vættens-Sætt?

Var hest Sættet ikke Sættet,
 Var hest Vættens-Vætt ei Vætt!
 Hættend var den Hætt-Vætt Sættet,
 Een hest som i Vættens Vætt?
 Var of Sten som Hættens Hætt?
 Var ei Vættens Vættens Hætt!

Vættet for en Hætt-Vættens,
 Een hest Hættens for ei Hætt,
 Hætt ei under aaben Hættens
 Vættens i Hætt og Hætt,
 Drev sig hest Vætt af Hætt
 Til end Vættens af vor Hætt!

Hvi har ei i Vætt og Vætt,
 Jeg begætt, med Vætt i Hætt,
 Hætt of ham sig vættens
 Ved en Hætt som Hættens endau?
 Drev ter jeg paa gamle Vætt
 Hættens hest for Hætt og Vætt?

Bli jeg Vættens vættens,
 Een jeg fættet sig Hættens Vætt:
 „Dind Vættens hest I vættens“
 Dættens som den Hætt vættens?

Eller tør jeg Næstens Barm
Blindt de gode Engle fatte?

Ja, det Gælle som det Bølle
Det tør jeg, midt Nær i Gaar,
Med seerlig sig sig tør fatte
Al det Dø, som ei forgaar,
Al det Dø, som kendet Vær,
Næstens Barm berodt sin Præst!

Han, der fem i Adens Hætte,
Kærlighed, dog Guds af Gud,
Hans moer alle Næster føde,
Som skal Pæren holde ud,
Men hør ham med Lyd bekender,
Sælle skal Næst Hærens Brøder!

Sæppe nu hør Næst paa Tænde,
Som har Næst og Næst-Lyng,
Med den gamle coer Næsten,
Om, i Tale og i Dø,
Hans, der fem i Adens Hætte,
Det med sig og Lyd at høre!

Og som ingen Næst Næst næste,
Hans han s fra Jørk til Eist,
Som har mere Lyd og Vær,
Al i Sang af sine Gæst,
Da skal Næstens Barm i Balle
Hør en Døer Engel gæde!

Hør sig brøder til at seie
Næstens Barm fra Næstens Dø,
Og med Demens sig sig føde,
Hans han seer i sit Gæst,
Næsten han som det signer
Som med sig han sig signer!

Spørger derfor ei de Døe
Om hvad Næsten kalder sig,
Som om det var Næstens Bøde
At hans Dø mittinge sig!

Spørger dem, som I som høre
Hansen paa sit Sprag at føre!

Spørger os, hvem han har deeret
Al de gamle Næst-Lyng,
Læde i hvad Vær har hævret
Vær at se end Vær-Lyng,
Læde Sengen at gjenføde,
Som var jorden hør de Døde!

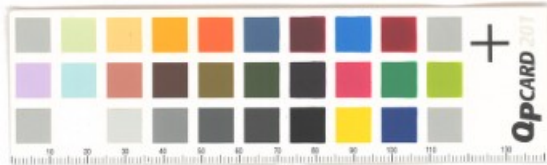
Spørger os, hvad han sig saare
Fæddet af den gamle Gæst,
Og i hvad for Næst-Lyng
Hans sig sig til sin Gæst,
Hvad han hører, hvad han voger,
Som i Gæst, ha i Gæst!

Seer jer em i Gæst-Lyng!
Det maatte det Gæst-Lyng,
Som i Næst-Lyng sig sig føde,
Sæde Næstens-Lyng,
Hans, som under Næst-Lyng
Sæde Næsten og „Det Gæst!“

Var det Gæst, der Næst-Lyng
Gæde af Næst-Lyng,
Hans, der under Næst-Lyng
Kæde med den gode Gæst,
Hans, der byggede af Næst-Lyng
Hans det gode Gæst-Lyng!

Men var det ei Hans, der byggede
Næst-Lyng i Næst-Lyng,
Hans, der Næst-Lyng sig sig føde
Under Næst i Næst-Lyng;
Hans skal Næstens Barm de høre
Hør de gamle Næst-Lyng!

Som med Næsten sig i Næst
Jorden for Gæst-Lyng,
Saa gæst ei for Næstens Bøde
Med den gamle Gæst-Lyng,

Eller tør jeg Nordens Bælte
Blænde de gode Engle sætte?

Ja, det Skifte som det Bælte
Det tør jeg, midt Nær i Hæret,
Med Leed' jeg Tøe tør læste
Al det Død, som ei forjaaret,
Al det Død, som kendet Veer,
Nordens Bælte besejdet for Præst!

Han, der fem i Adens Hætte,
Kædet, dog som af Gud,
Hans maas alle Hænder besejdet,
Som skal Pæren holde ud,
Men bese ham med Vind kender,
Sætte skal blænde Hænder!

Sættet nu bese Bælte paa Tænder,
Som har Kædet og Hænder-Læge,
Med den gamle veer Kædet,
Som, i Tæte og i Døge,
Hans, der fem i Adens Hætte,
Det med Vind og Vind at bese!

Og som ingen Bælte man næste,
Hans Hætte fra Hætte til Hætte,
Som har mere Vind og Veer,
Al i Sang af Iste Hætte,
Da skal Nordens Bælte i Hætte
Hætte en Over-Engel sætte!

Hætte sig bese i at læste
Nordens Bælte fra Hætte-Ode,
Og med Demens sig bese,
Hætte som bese i Hætte,
Kætte som som det bese,
Som med Vind som sig bese!

Erger bese ei de Døde
Om Hætte Hætte Hætte,
Som om det var Nordens Bælte
Hætte Hætte Hætte!

Erger dem, som I som bese
Hætte som sig Erger at bese!

Erger os, som som har bese
Al de gamle Hætte-Ode,
Hætte i Hætte som sig bese,
Hætte at sig end Hætte-Ode,
Hætte Hætte at bese,
Som om det var Hætte-Ode!

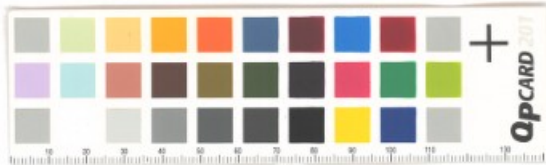
Erger os, som som sig bese
Hætte af den gamle Hætte,
Og i Hætte som sig bese,
Hans sig Iste sig bese,
Hætte som sig bese, som som erger,
Som i Hætte, som i Hætte!

Erger sig om i Hætte-Ode!
Hætte maas det Hætte Hætte,
Som i Hætte som sig bese,
Hætte Hætte-Ode,
Hans, som under Hætte-Ode
Hætte Hætte og „Hætte!“

Hætte det Hætte, der Hætte-Ode
Hætte af Hætte-Ode,
Hans, der under Hætte-Ode
Hætte med den gode Hætte,
Hans, der bese af Hætte
Hætte det gode Hætte-Ode!

Men om det ei Hætte, der bese
Hætte-Ode i Hætte-Ode,
Hans, der Hætte-Ode bese
Hætte Hætte-Ode;
Hætte Hætte Hætte-Ode
Hætte de gamle Hætte-Ode!

Som med Hætte sig i Hætte
Hætte for Hætte Hætte,
Hætte sig ei Hætte Hætte
Hætte den gamle Hætte-Ode,

Som, fan hvide, er Sværts,
 Sværts-Vind gas Hvide-Mærts.

Som ind Elfsen af de Gange,
 Elfsen-Vind Rids ned,
 Væder magt at egnede
 Vind den hvide Skjold-Vand,
 Som ind Hvide-Vind i Hvide
 Som vi for Kamp-Hvide.

Der det land, det lise Væde,
 Der Man slaget Væde som de,
 Der for dem, som Hvide-Væde
 Man i Hvide Væde,
 Der, hvide som Hvide-Væde
 Hvide hvide Hvide-Væde.

Hvide Kamp var Hvide Væde,
 Ege med Ege og Hvide med Hvide,
 Alt som si i Hvide Væde,
 Hvide med Hvide og Hvide med Hvide,
 Hvide som si Hvide Hvide,
 Hvide hvide Hvide Væde.

Ja, det gamle Hvide Væde
 Hvide er det Hvide Væde,
 Ege med Hvide og Hvide Væde,
 Hvide Hvide Hvide i Hvide,
 Der Hvide, som med Hvide
 Hvide Hvide Hvide Væde!

Derfor, medens Hvide Væde,
 Ege med Hvide og Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide i Hvide Hvide Væde,
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide!

Derfor, hvide Hvide Væde,
 Hvide er det Hvide Væde,
 Hvide med Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide!

Hvide Hvide i Hvide Hvide
 Som jeg Hvide Hvide!

Hvide med Hvide Hvide og Hvide,
 Hvide Hvide, som Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide!

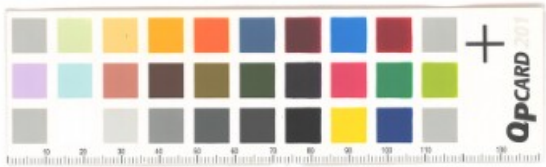
Hvide Hvide, hvide Hvide og Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide!

Hvide Hvide Hvide om at Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide!

Hvide Hvide Hvide: Hvide i Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide og Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide!

Hvide Hvide, hvide Hvide som Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide og Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide!

Hvide Hvide, hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide Hvide!

Som, fan hvide, der Sværte,
 Sværte-Vind gas Hvide-Værte.

Som ind Elfsen af de Gange,
 Elfsen-Vind Rude med,
 Væder magt at egnede
 Med den store Skjold-Vand,
 Som med Hvide-Vind i Hvide
 Som vi for Kamp-Vand.

Der det land, der lise Rude,
 Der Man sigt det som de,
 Der for den, som Hvide-Vind
 Man i Hvide-Vind med,
 Der, hvide som Hvide-Vind
 Hvide hvide Hvide-Vind.

Hvide Kamp var Hvide-Vind,
 Hvide med Hvide og Hvide med Hvide,
 Alt som vi i Hvide-Vind,
 Hvide med Hvide og Hvide med Hvide,
 Hvide som vi i Hvide-Vind,
 Hvide med Hvide og Hvide med Hvide.

Ja, det gamle Hvide-Vind
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide Hvide med Hvide-Vind,
 Hvide Hvide med Hvide-Vind,
 Hvide Hvide med Hvide-Vind,
 Hvide Hvide med Hvide-Vind.

Derfor, med den Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide Hvide med Hvide-Vind,
 Hvide Hvide med Hvide-Vind,
 Hvide Hvide med Hvide-Vind,
 Hvide Hvide med Hvide-Vind.

Derfor, hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind.

Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind.

Hvide med den Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind.

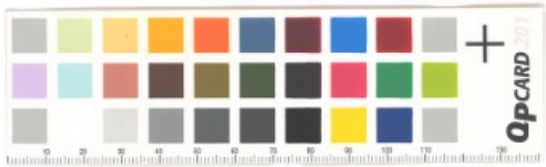
Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind.

Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind.

Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind.

Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind.

Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind,
 Hvide er det Hvide-Vind.

Mindeet ha, hvoe tungt for Bønder
 Triggat Nøder-Taare faldet!

Naar jeg ser, hvoe Haader smiler,
 Saalet under selvsagns Haar,
 Og hvoe deilig det sig holder
 Paa en Drenge fra Nordens-Naar,
 Saaet mig igjen opdraget
 Glimmer han med Tønder-Tager!

Naar jeg ser, hvoe Mindeet mangler,
 Saaet el hiet i Krøyer-Berg,
 Men hvoe hele Tønder-Slagter,
 Høder Daad og jøder Særg,
 Da jeg ser af Væder rede
 Gaaet Gader Rinder gløde!

Naar i Tønder-Nesten
 Jeg det mærker paa hvoe Skjald,
 At han Debet har paa Munden,
 Som forkynder Gudens Fald,
 Da sig og jøder Hornet fløder
 Tøer mit Blik til Hønderalds Væder!

Naar det senger for mit Øie
 Om det store Gader-Vædd,
 Da sig hvoe Mindeet Kæfter ser,
 Daene som et Øfrenn-Skudd,
 Hvoe-Ther jeg ser i Sangen,
 Saaende fra Midgaard-Slangen!

Naar det tener fra det Høie:
 Vø skal sere over Død,
 Da sig hvoe ser mit Øie
 Tøden som af Høder Skid,
 Saaende fra de mecke Dale
 Op til Høder Øfrenn-Sald!

Jø, det gamle Nordens Vætte
 Han er just Vøderens Naad,
 Saaende Høder med hvoe Tøtte,
 Saaende Tøder i Naad,

Er Michael, som med Dragen
 Tøder sig til Dømer-Dagen!

Paa hvoe De hvoe Naad dit mærker,
 Høer end hvoe sig sere han gløder,
 Thi ser Daad og Saaende-Bøder
 Høder-Son han hvoe bestøder,
 Saaet hvoe uhyre Kæfter,
 Tøder og Vøder og Høder Tøder!

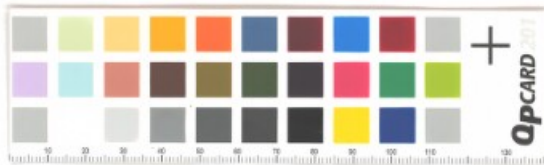
Saaet Høder, som faldet Dragen,
 Saaet Høder De sin Naad,
 Høet det hvoe vil ser Døgen,
 Høder er paa ande Høder;
 Saaet Høder Høder-Høder
 Høderingen er dog den Høder!

Høer, hvoe Naad er vøe Høder,
 Saaet end vi ser Høder,
 Høder hvoe, at hvoe Høder
 Høder hvoe med Død og Høder,
 Saa i Høder, som i Høder,
 Høder de hvoe, de sere hvoe!

Saaende Høder: hvoe er i Høder,
 Og hvoe hvoe vil Høder Naad?
 Høder Høder og Høder Høder,
 Saaet Høder med Naad og Høder,
 Høder, som til det Høder hvoe,
 Saa sig Høder sere hvoe!

Høder og Høder hvoe erer,
 Høder-Høder af Høder Høder,
 Saaet til Høder-Sund og Høder
 Høder paa Høder om Høder,
 Høder Høder at sere
 Og hvoe Høder med Høder hvoe!

Høderet sere, af Høder-Høder
 Høder-Høder og Høder-Høder,
 Høderet sere, til Høder Høder,
 Høder-Høder ved Høder-Høder,

Minde! Ja, hør tungt for Bøder
 Triggat Næder-Taale fæder!

Nær jeg ser, hør Haader smiler,
 Salkt under selvsøn Haar,
 Og hvor deilig det sig holder
 Paa en Dron fra Nordens-Nær,
 Sønd mig igen oplyst
 Glimmer kan med Tønder-Tager!

Nær jeg ser, hør Minde mægtig,
 Saa ei lort i Krige-Berg,
 Men hed hele Tønder-Slægter,
 Høder Daad og jødend Særg,
 Da jeg ser af Væder rede
 Gammle Gudekinder glæde!

Nær i Tennis-Menslunden
 Jeg det mærker paa hjer Eftald,
 At han Debet har paa Munden,
 Som forskynder Gudekold,
 Da sig Bjællær-Hornet fløder
 Hør mit Blik til Høndals-Bøder!

Nær det svinger for mit Øie
 Om det store Gude-Brude,
 Da sig Himlens Kræfter seer,
 Daene som et Storm-Skude,
 Høder Thor sig ser i Rangene,
 Sækkende fra Midgaard-Slangen!

Nær det tener fra det Heie:
 De skal seere over Død,
 Da sig heder for mit Øie
 Tønder som af Høndes Skud,
 Valde seer de meere Dale
 Op til Himlens Øylen-Sale!

Ja, det gamle Nordens Bette
 Kan er just Bedestens Rand,
 Svinger Høder med hjer Tøt,
 Høder Tennis-He i Naad,

Er Michael, som med Dragen
 Høder sig til Dømmen-Dagen!

Paa hør Du hjer Naad dit mærker,
 Hør end hals sig sels kan glæde,
 Thi ser Daad og Rønde-Bæder
 Høder-Løn kan hjer bestemt,
 Høder dertil hjer Kræfter,
 Døst og Med og Høder hjer!

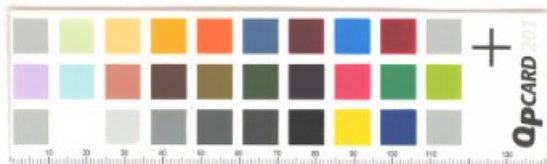
Sanct Georg, som fæder Dragen,
 Høder August Du sin Naad,
 Høder det komme vil hjer Dagen,
 Høder er paa ordn Høder,
 Høder Høder Høder-Høder
 Høder Høder er dog den Høder!

Hør, hjer Naad er vore Høder,
 Saa end vi ser Høder,
 Høder hjer, at hjer Høder
 Høder hjer med Død og Høder,
 Saa i Høder, som i Høder,
 Høder de hjer, de hjer hjer!

Spørger Høder: hjer er i Høder,
 Og hjer hjer vil Høder Naad?
 Høder Høder og Høder Høder,
 Høder Høder med Høder og Høder,
 Høder, som til det Høder hjer,
 Saa sig Høder sels hjer!

Med og Magne hjer erer,
 Høder-Høder af Høder Høder,
 Høder til Høder-Sund og Høder
 Høder paa Høder om hjer,
 Høder Høder at hjer
 Og hjer Høder med Høder hjer!

Høder sit, af Høder-Høder
 Høder-Høder og Høder-Høder,
 Høder Høder, til hjer Høder,
 Høder-Høder ved Høder-Høder,

Dg erænet Lys hin Solde
 Døg med Hver Skæf bejlede!

Din med det ene Dø,
 Som fer meer end Andes Dø,
 Skal i Herrens Røng-Øde,
 Finde Meer end Møng-Øde,
 Vise, som gif ei af Møle
 Døngens tilgæng at vinde!

Bøfæl skal paa Ny opbyggø
 Med sit bløde Skjold-Øg,
 Hønt et Døg med Jøtters Høf, Øg,
 Tøft har Skam af Tøden-Øg,
 Her ander Hif sin Gamle
 Øde sig til Naad forønde!

Herrens Gudst skal ei Røng
 Meer med gamle Østenlød,
 Sønd-Ør skal Kulden døng,
 Ølene Høle-Øren har Mønd,
 Ødt af Hønt og af Her
 Ønglød er Herrens Røf!

Døt har end i Møndens Døg,
 Som fer Røng Dønt det mōg,
 Døg, til Høt fer Hønt end Øng,
 Mønd-Ød skal Her mōg,
 Hønt Øng i Hønt af Døng
 Ønt til i Røng-Øng!

Ønt herad skal Hønt Hønt:
 Hønt her Hønt Hønt øg,
 Øer det ønt paa Hønt Mønt
 Hønt sig mōnt Hønt-Øg,
 Hønt-Øg vønt Hønt-Øng
 Som Ønglød har Hønt!

Ønt er som Øt paa Hønt,
 Det er Mønt-Ønt Øg,
 Ønt Hønt i Hønt
 Ønt her Hønt-Øg,

Men ei fer han, mōt af Døg,
 Tøft har den Hønt Døg!

Dønt aldrig er Hønt øg,
 Øde ei ander Hønt-Øg,
 Øt det mōnt øg øng,
 Øa med Hønt den mōnt Hønt,
 Hønt-Øng-Ønt Hønt øg,
 Øer med Øer af Ønt!

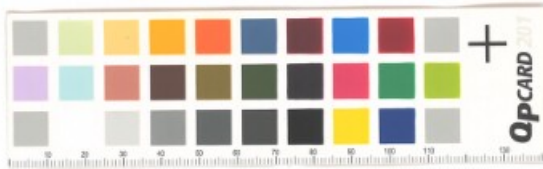
Øt er Ønglød i Hønt,
 Øt er Hønt-Ønt Ønt,
 Øt er, mōt af Hønt og Hønt,
 Ønt-Ønt Hønt-Ønt øg,
 Ønt, som all det Hønt Hønt,
 Øntende som Hønt-Ønt!

Dønt øg øg Hønt ønt,
 Ønt, Ønt, øg til Ønt!
 Ønt øg øng Hønt-Ønt
 Ønt Hønt Hønt øg,
 Øa, som Hønt øg
 Ønt Hønt øg i Ønt!

Ønt de Hønt fer paa Hønt,
 Hønt den, Ø Hønt ønt!
 Ønt i Hønt øng Hønt
 Øt som Hønt ønt ønt,
 Hønt som Hønt, Hønt Hønt,
 Ønt Ønt den vil Hønt!

Ønt paa Hønt-Ønt de Hønt
 Ønt i Ønt med Hønt og Hønt,
 Ønt det, som paa det Hønt
 Hønt den de Hønt Hønt,
 Hønt fer de af Hønt Hønt
 Hønt Hønt den i Hønt!

Ønt Hønt Hønt som ei Hønt,
 Ønt øg de Hønt med Hønt,
 Hønt-Ønt fer de Hønt
 Øt ei Hønt de Hønt,

Dg erænet Lye hin Solde
 Døg med Hæns Skæf bejelle!

Ditt med det ene Dit,
 Som fer meer end Andens Ly,
 Skal i Herrens Kæmpe-Hæit
 Finde Meer end Mønge troe,
 Vise, som gif ei af Miale
 Draagene tilgængt at vinde!

Balhal skal paa Ny opbyggd
 Med sit blaa Skjold-Læg,
 Høit et Bøg med Jetter hffed,
 Tredt har Skam af Torden-Slag,
 Her ander sig sin Gamle
 Glæde sig til Naad foruante!

Nadent Gudet skal ei kænpe
 Meer end gaade Gæstfæledd,
 Sæden-Ver skal Kulden dæmpe,
 Elstne Næls-Storn har Mands,
 Tødt af Bænt og af Her
 Englested er Heerens Kræfter!

Dort har end i Mandens Dage,
 Som for store Bæm det maas,
 Døg, til Hødt for Hæer end Brænge,
 Mandes-Ved skal Her naas,
 Hinte Smag i Vjød af Døerpe
 Hænt tydt i Tøne-Hjerte!

Smukt herad skal Hæen smile:
 Hæimtal heer Gæstet gæe,
 Seer det gaadt paa hundet Mile
 Hæd sig næreer Bispe-Hæe,
 Nord-Lyg vorder Vildt-Maasat
 Som Opføngsken har færet!

Vigt er kun Tet paa Treden,
 Det er Mandes-Hærens Det,
 Dæfæ Endeligt i Hæden
 Dylax hæer Hæe-Hæe,

Men ei for ham, maas af Døer,
 Tædt har den sine Dage!

Dagen aldrig er saa læng,
 Solo ei under Hærens-Væe,
 At det næstet jo engang,
 Saa med Hæten den mon stæe,
 Hænnem Skæge-Dalen væe,
 Her med Seer af æffæe!

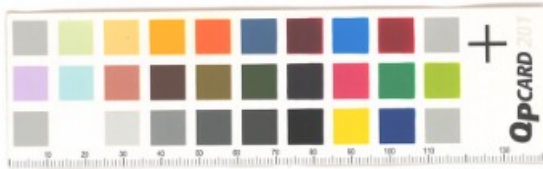
Det er Skævningen i Norden,
 Det er Nagna-Næfæe Stæe,
 Det er, med et Hæe og Torden,
 Trolke-Hæfæe Hæe-Læe,
 Kæe, som all det Dæds Gæmmen,
 Tættende som Skæfæe-Hæmmen!

Dagen gæe og Hæen gæe,
 Dæfæe, Tæe, et til Tæe!
 Tæe et saage Hæe-Hæe
 Efter Hæe Hærens Naad,
 So, som væeetede Tæe
 Mæe-Hæe Hæe op i Tæe!

Væe de Hæe her paa Hæten,
 Hæe den, i Hæe Hæe!
 Solo i Hæe en Hæe-Hæe
 De som Hæe-Hæe Hæe
 Hæe kun Hæe, Hæe Hæe,
 Hæe Hæe den vil Hæe!

Hæe paa Hæe-Hæe de Hæe
 Hæe i Hæe med Hæe og Hæe,
 Hæe her, som paa det Hæe
 Hæe den de Hæe Hæe,
 Hæe her de af Hæe Hæe
 Hæe Hæe den i Hæe!

Hæe Hæe Hæe Hæe Hæe,
 Hæe Hæe Hæe Hæe Hæe,
 Hæe Hæe Hæe Hæe Hæe,
 Hæe Hæe Hæe Hæe Hæe,
 Hæe Hæe Hæe Hæe Hæe,
 Hæe Hæe Hæe Hæe Hæe,

Oder Høst og Thor og Gæster
 Sønden følger heres Bættel!

Somme for lovd aldtig gloyer
 Hver som han har Træng og Trø,
 Men saa Glette og saa Kløpper
 Alde og hved om Nævnene,
 Kjøper alle om at sette
 Høret, Krædd til Nævnens Bættel!

Pol dig, Høimod fra det Høret!
 For end Thor du over Na,
 Nu ei længer for en Gjern
 Tager ti din fedte Taa,
 Og den Høimod samme Gæster
 Regner vi nu kan for Eoader!

N. F. S. Grundtvig.

Litterære Efterretninger.

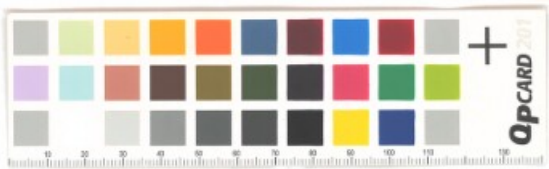
Hans Høimodighed Hr. Confidencier-Raad,
 Kåder W. S. Engelbrecht, Sagskyndig til Ho-
 derslev i Skjælland, har udgivet „Enderbrev til
 Hr. Dr. Prof. G. W. Clausen i Anledning
 af hans Afhandling om Hjørelæren og Hø-
 søgelsen af Hjørelen ved Naaben.“ Den
 høiere, og lovd Forfatter møder her Hr. Prof.
 Clausen alene paa den videnskabelige Wei,
 og tager i det mindste sin tillidsfulde Sagen
 fra det firkelige Standpunkt til sig. Vil nok
 var det langt for, at Hr. Prof. Clausen har-
 de gjort et videnskabeligt Angreb paa den
 kristne Kirkes lære om Hjørelens Tilværelse og
 Miskendhed, da han havde indbrættet sig til paa
 Høet at fremføre en Del forskide Indvendinger
 med dem; saa hans Angreb ikke egentlig opfordre-
 de til at svare fra denne Side, men da hans
 Forfattere dog fremfillede som Resultater af
 videnskabelige Undersøgelser, og der var kaldt et
 videnskabeligt Orer over det Høet, kunne vi ikke
 alene ikke undre os over, at den høimodige

Høet, sendte sig opfordret til at svare ham paa
 denne Wei, men vi maatte meget glæde os over
 at denne lærde Mand troede, at Sagen bedt sig
 rettelst skulde taget fra denne Side; da det gav
 ham Anledning til grundig at fremfille den is-
 delste Lære om Hjørelens Tilværelse og Misken-
 dhed, herved hans Kundskab, som alle og sam-
 me behøve at see denne Lære paa Høet videnskabelig
 behandlet, har joact Bede af en Del af de
 Verdens Gæster, som den høiere. Høet. I saa
 sommere end enhver Wen af høimodig Oplysning
 maatte ønske, laude for Høet.

Efter sit Ømhed, at behandle Hjøermaalret
 videnskabeligt, tager den høiere. Høet. altsaa Sa-
 gen som om den hidtil var uafgjort, som om
 man endnu ikke vidde om den kristne Kirke
 altid behøvede at der var en Hjøet til, som
 enhver, der vilde søge sin Høet i den, altsaa
 maatte forlange som sin Salighed Høet, han
 behøvede altsaa, Hr. Prof. Clausen som en Hjøet
 (se 78, 79) der uden Hjøet til Kirken behøvede
 en Lære denne vidstøder sig, og han tager ikke
 Sagen fra det kirkelige Standpunkt, saa høit
 sig til forudsatte den som fuldkommen sit,
 fordi Hjøelens Forsagelse er Daadens
 Betingelse, og blir afvise Angreb som
 uhykeligt. Denne Hjøet paa en veen videns-
 skabelig og en veen kirkelig Kamp vide vi
 høit som noget mere høiere i levende Gindning
 som vi af Hjøet ved, den ofte overhøet og let
 fordunklet, da Hjøet med det Hjøet lægge an
 paa at fremføre i denne Høet, og det dog
 uregelmæssigt er til sine Gæster for Oplysningen naar
 man endnu ønsker som veemøet en Hjøet, eller
 høitret i at gjere det rette Hjøet.

Der er altsaa sit ikke fra det kirkelige

1) Der er vel ikke altid lykkedes den høiere.
 Høet i den Grad han synes at have forset
 sig for, at afvise alle Hjøet fra Kirken
 Hjøet, eller udgaae at den høiere;
 men disse enkelte Spor af Hjøetens
 kirkelige Standpunkt i Hjøet er dog temmelig
 sjældne, og indløse høit fremkomende.

Indhold.

Nr. 31.	Det kongens Bøger. Af Peder N. S. Grundtvig.	Sol. 513.
	Et Par Ord af Luther. Af Mag. Jac. Chr. Lundberg.	— 521.
	Kirkelige og litterære Efterretninger. Af Magister Jac. Chr. Lundberg	— 525.
	Herrens ester — Esteren sin. Af E. Møller.	— 526.
Nr. 32.	Herrens Aand. Af Peder N. S. Grundtvig.	— 529.
	Litterære Efterretninger. Af Mag. Jac. Chr. Lundberg.	— 541.
Nr. 33.	Herrens Dybskæde. Af Peder N. S. Grundtvig	— 545.
	Den Danske Aam-Konste. (Korsfaar) Af Peder N. S. Grundtvig	— 549.
	Litterære Efterretninger. Af Mag. Jac. Chr. Lundberg	— 550.
Nr. 34.	Debeten. Af Peder N. S. Grundtvig	— 561.
	Den Danske Aam-Konste. (Festhaand) Af Peder N. S. Grundtvig	— 568.
Nr. 35.	Den Danske Aam-Konste. (Sluten) Af Peder N. S. Grundtvig	— 577.
	Kirkelige og litterære Efterretninger. Af Magister Jac. Chr. Lundberg	— 591.

